

Những Mảnh Trời

Khi trời và đất cùng nhau biến mất
chỉ còn một màu vôi
tuyết đã dày lên cả vùng đất thấp
mặt nước đóng băng
ôm cơn buốt giá.

Tuyết rơi
từng mảnh trời rơi tả
trắng xóa đời anh
trắng xóa đời em
rừng thông già ủ rũ
niềm cao vời tàn lụi.

Tuyết rơi
đàn bướm nào gãy cánh
rụng giấc mơ hoa
vun lên những năm mờ
cơn gió lạnh hoảng hốt trong thành phố
quét sạch bóng người.

Tuyết rơi
những mảnh trời lặng lẽ
như muôn lời xin lỗi
anh không còn gì cho em
bàn tay đã duỗi ra
anh làm một loài bò sát
gặm nhấm đuôi mình
những con đường đã mất dấu
đi về mai sau.

Những con đường đóng băng
cho hết một mùa đông
cho hết một quãng đời
bước chân lạnh giá
em đã quên lời tình tự
trên lối này gian nan.

Cho đến một ngày cỏ cây bọc pha lê
chúng ta cũng trở thành nước đá.

Nguyễn Vũ Văn
Portland, ngày mới đến

